

The background of the image features a repeating pattern of two types of molecular models. On the left, there are water molecules (H₂O) depicted as a large red sphere (oxygen) bonded to two smaller white spheres (hydrogen). On the right, there are benzene rings (C₆H₆) shown as a hexagonal ring of six grey spheres (carbon) with alternating single and double bonds, and six white spheres (hydrogen) attached to the ring. The text is centered over this pattern.

ŠKOLA

aneb

O VODĚ, PO VODĚ,
NAD VODOU i POD VODOU

Přestože Holandsko se od Čech nijak výrazně neliší, ve škole si připadám, jako kdybych přiletěla z Marsu. Zkusím to vzít nějak popořádku...

Na úvod pro ty, co stále nevědí, co studuji: IMETE (International master in environmental technologies and engineering) je mezinárodní program, který probíhá na třech univerzitách v Evropě (v Delftu, Praze a Ghentu) a jeho výsledkem je sdílený diplom všech tří univerzit. Takže první semestr mám zde v Delftu, a to na škole UNESCO-IHE, což j institut zabývající se vším souvisejícím s vodou pod přímým dohledem UNESCO.

Hned registrace na institutu proběhla v úplně jiném duchu, než jsem zvyklá – všichni se stále usmívali, představovali, zdravili a byli maximálně vstřícní a nápomocní. A to tím „všichni“ nemyslím jenom profesory a studenty, ale také recepční a všechny další pracovníky včetně kuchařek (Ještě teď, když to píšu, tak mi přijde neuvěřitelné, že při příchodu do menzy, mě kuchařka pozdravila jako první a potom sama od sebe vylezla zpoza pultíku a jala se mi ukazovat, co si kde v menze můžu koupit a překládat různé holandské názvy). Z čehož automaticky vyplývá další nezvyk, a to, že plynně anglicky tady umí dokonce i kuchařky. Další šok mě čekal, poté, co mě recepční osobně usadila v hale, když jsem se vydala pro horkou čokoládu do automatu a zjistila jsem, že nejenom, že všechny možné typy horkých nápojů jsou zadarmo, ale že je tam také volně k dispozici toustovač, mikrovlnka, ledovač a ještě něco, co mi připomíná troubu. Během dne přišlo ještě několik dalších překvapení: zdarma (pouze za depozit) zapůjčení notebooků+sluchátek+ flešky + zámku +myši + batohu,

kam se to všechno vejde, také tisk a wifi jsou zdarma v celé budově, vlastní schránka a vůbec organizace celkově – pozvali všechny instituce přímo do školy (jako je banka, fotograf, ubytování na kolejích, lidi z radnice...), takže studenti si mohli zařídit vše na místě a nemuseli si to pak sami zajišťovat a obíhat úřady jednotlivě.

Další den nás čekala projížďka lodí, potom nás provedli Delftem a na konec večere s typickým jídlem a nápoji (musím tedy říct, že holandská kuchyně nic moc – syrový sled' mi nechutnal, smažené kuličky plněné bramborovou kaší nic zvláštního, bonbony jsou dost podobné těm hnusným dánským, všude samá lékořice apod. jediné, co nadchlo mé chuťové pohárky, byl sýr a krabička pravé belgické čokolády (mňam mňam mňam), kterou jsme každý dostali na uvítanou spolu s batohem a šustákovou.

První týden byly pouze úvodní přednášky k našemu studiu, které nám přednášeli nejen profesori a děkan, ale také přijelo několik ministrů, vedoucí asijské banky apod. A zároveň jsme dostali za úkol první skupinový projekt. Také jsme měli přednášku o Holandsku a největší šok pro většinu byl, že tu jsou speciální doktoři pro zvířata a ve městech záchody pro psy (zahradky). Dokonce byli všichni tak zblblí, že poté věřili i tomu, že tady mají nemocnice pro krávy:D Závěr týdne byl ve velkém – prohlídka Haagu, výlet na pobřežní duny, palačinkárna, tradiční tanec a muzeum plné miniatur nejznámějších holandských budov. Ale jelikož v tu dobu tady již byl Zdenka, zúčastnila jsme se pouze prohlídky muzea a výlet na duny a prohlídku Haagu jsme raději než-li autobusem podnikli na vlastní pěst pěšky.

Po tomto úvodním týdnu už nám začala normální škola – přednášky máme každý den od pondělí do pátku a většinou od půl deváté do půl šesté. Takže času nazbyt moc není. A

vzhledem k blížícím se zkouškám a spoustě úkolů na doma se obávám, že už se nikam po Holandsku nepodívám.

Kromě normálních povinných předmětů jsme si ještě za kredity mohli zapsat holandštinu, ale bohužel ten kurz stojí 350 eur, mno a dávat tolik peněz za to, že mě budou učit chrochtat, mi přišlo dost přehnané. Příští semestr máme ještě dobrovolnou češtinu, a to je samozřejmě zdarma. Ale asi je to celkem jedno protože všechny předměty máme stejně v angličtině. Profesorům rozumím úplně nádherně – samotnou mě to překvapilo. První týden jsme měli povinný test z angličtiny, kterým jsem naštěstí úspěšně prošla, takže aspoň tím se zabývat nemusím. Také nám nabídli pár sportů – ty tedy bez kreditů. Zatím jsem byla několikrát na současném tanci, což je docela sranda. Je to spíš taková improvizace než tancování, ale vzhledem k tomu, že o tancování nevím zhola nic, mě to baví. V neděli jsem si byla také volejbalu – sice jsem si zahrála, tak jako už dlouho ne, ale ještě teď mám na ruce modřiny, tak nevím nevím, jestli v tom budu pokračovat. A v pondělí jsem vyzkoušela jógu – ta ale byla jako vždy zklamání, spíš mi to připomínalo meditaci a na závěr jsem dokonce na chvíli usnula, takže jóga už ne.

Co se týče studia jako takového je to poměrně velká změna a myslím, že některým českým univerzitám by neuškodilo trochu se inspirovat. Výuka není organizovaná do semestrů, ale do bloků. Každý blok trvá tři týdny a během něj se probírá pouze určitá skupina předmětů, které jsou si tématicky blízké. To znamená, že namísto toho, aby se člověk učil

trochu toho a trochu onoho a pak to vše zapomněl, soustřeďuje se intenzivně tři týdny na jeden okruh. Zkoušky také nejsou na konci semestru, ale po každých dvou blocích – tedy po 6-ti týdnech.

Také nám hned v prvním týdnu nám vše vysvětlili, od toho jak funguje knihovna, přes hledání článků až k návodu na správné napsání diplomky, a o všem ostatním nás pravidelně informují. Je to fajn, protože to člověku ušetří spoustu času tápání, jako je tomu zvykem v Čechách. Osobně považuji za veliký přínos, že ještě před začátkem každého předmětu dostane každý svá skripta, učebnice, případně alespoň vytisklé slidy (to vše také zdarma), takže pak při hodině člověk může poslouchat a přemýšlet a ne si pouze tupě zapisovat každé slovo.

Neobvyklý je i samotný průběh hodin, který většinou nevypadá jako pouhý výklad profesora, ale spíše jako diskuze mezi profesorem a studenty. Na zkoušky jsme zvědavá. Je tady trochu jiný systém – za každé zkouškové musí člověk získat minimálně 6 bodů, s tím, že každý předmět má určitou procentuální váhu. Například dneska jsem měla už první zkoušku, která má 15% váhu na tu celkovou známku. Zkouška to byla dost netypická – rozdělil nás do dvojic, a pak jsem za hodinu museli v té dvojici napsat esej na dvě stránky na dané téma. Byla jsem ve dvojici s tou Ruskou, což je fajn, protože umí výborně anglicky, ale jak jsem dopadly, netuším – nemám představu, jak si to představoval, tak nevím, jak to bude hodnotit. Samozřejmě většina ostatních zkoušek je normální formou. I když zrovna v pondělí jsme dostali úkol ve skupinách po 7 úkol zpracovat do příští středy nějaké fakt velké téma, (my zrovna máme filipínské mangrovky), a na něj pak udělat prezentaci, na níž bude pozváno i několik ministrů a celková (spolu)práce má také 15% vliv na výslednou známku u zkoušky.

Fajn je, že kromě učiva máme i pravidelné výlety a laborky, tak to aspoň není jen sezení v lavici.

Jinak naše škola je poměrně malinká – pouze jedna budova. Celkově nás je v celém prvním ročníku magistra cca 240 z 61 různých zemí a z toho naprostá většina z Afriky a potom dost z Asie, z Evropy nás tam je podle mě, tak kolem 20 a z toho ani jeden Holanďan a naprostá většina z rozvojových zemí. Na mém oboru je nás 27. Každopádně největší změnou pro mě je, že mě tady (poprvé v životě) považují za vysokou blondýnu:D A také jsem byla jediná, jejíž příjmení se profesori při prezenci dokonce ani nepokoušeli vyslovit.:D

Jelikož první dny jsme trávili společně všechny magisterské první ročníky, neznám ještě pořádně všechny spolužáky. Zajímavé je, že z těch 20-ti Evropanů je naprostá většina právě od nás z oboru. Ale jinak jsem tu potkala už hroznou fůru lidí. Třeba Jednou se se mnou dal do řeči jakýsi kluk, také prvák, ale z jiného oboru a ukázalo se, že je to ministr Tanzanie. Nebo jindy mi jiný kluk z Rwandy vyprávěl, jak při nějakém projektu pozoroval gorily. Největší problém mám s afričanama, jelikož rozluštit jejich angličtinu je občas vážně nad moje síly.

Nejvtipnější jsou pro mě zatím asi Indové, jejich přízvuk a to jejich věčné kývání hlavou (kývají hlavou z prava doleva při „ano“ i „ne“, jenom pokaždé trochu jinak – kdo

nezná ať si pustí 2.díl seriálu Outsourced), pořád mě to hrozně mate a mám pocit, že buď nechápou nebo nesouhlasí (i když vlastně ve skutečnosti jen přikyvuji).

A na závěr, co se spolužáků týče, ještě takový krásný příklad kulturního šoku (jinak si to nedokážu vysvětlit). Jeden z mých spolužáků – Dilib (z Indie) přijel a neměl domluvený žádné ubytování (koleje jsou moc drahé) a vlastně stále nevím, co čekal. A protože tedy neměl, kde spát chtěl se vydat přes noc do Amstru přespat u kamaráda, což je samozřejmě blbost, protože by musel zase brzy ráno zpátky a ještě by ho to stálo spoustu peněz, a tak jsem ho pozvala na noc k nám. Když večer dorazil, tak jsme se ho zeptala, jestli večerel a

ukázalo se, že nemá nic k jídlu, tak jsme se s ním rozdělili o večeři a před spaním jsme mu pustily Vrchní prchni s anglickými titulky a očividně ho to docela pobavilo. Ráno už se asi trochu otrkal, a tak zmizel ve sprše a vylezl až po půlhodině, kdy jsme já i Mariana už byly na odchodu (na kole to přeci jenom trvá déle) a potom, co jsme odešli, tak mě Majda informovala, že se vesele a bez ostychu pustil do naší snídaně a vyrazil tramvají do školy.

Jméno naší nové spolubydlící je tedy Mariana (viz. fotka) a je to jedna z mých spolužaček přímo na

mém oboru. Pochází z Mexico City, je hrozně malinkatá a už jsme si s ní také dost užily. Je sice hrozně milá a hodná, ale občas je poměrně náročné sladit naše životní styly. Na rozdíl ode mě a Majdy uznává hodně tradiční, zdravý a konzervativní způsob života – je vegetariánka, alkoholu by nepožřela ani kapičku, nekuřačka, marihuana má pro ni stejný význam jako heroin a hrozně často chodí meditovat do meditačního centra (někdy i vícrát za den, např. v 5 hodin ráno před školou a občas tam dokonce zůstává přes noc). Z tohoto popisu asi musí být všem jasné, že když přijel Robert se Zdendou, spali u nás v pokoji, večer

jsme ochutnávali místní pivo, samozřejmě jsme nevynechali návštěvu nejbližšího coffeeshopu a Majda se ji ještě ve chvíli konverzační nouze jala ukazovat své nové prádlo, co si ten den levně koupila, čekal ji poměrně velký kulturní šok. Nakonec to vše ustála a už si začíná trochu zvykat, ale přesto si myslím, že půlroku v Praze na koleji na Jižáku, pro ni bude mnohem těžší zkouška.

Také je sranda, jak jezdí na kole. Do teď jsme si myslela, že člověk prostě na kole umí nebo neumí jezdit, ale jak se ukázalo, existuje i něco „mezi“ a tam patří Mariana. Kolo s naší pomocí sehnala ve stejném obchůdku jako my, takže ho má už od začátku a za 30E, ale do školy spolu prostě jezdit nemůžeme – vyráží tak o 20 minut dříve než já, ale stejně vždy dojedeme současně. Problémy ji dělají obzvláště rozjezdy a křižovatky a myslím, že nejrychlejší jízda pro ni zatím byla, když ji Majda vezla vzadu na nosiči. Každopádně ať je jaká je, jsem ráda, že tu s námi není nikdo úplně cizí a že si tu mám s kým povídat o škole.

Co se týče druhého semestru v Praze, tak Mariana asi není jediná, kdo je vyděšený. Jelikož jsem jim vysvětlila, že u nás na kolejích je 90% pokojů sdílených ve dvojici a někdy dokonce ve trojici. Všichni dostali panickou hrůzu a snaží se to nějak vyřešit a neustále mi říkají, že v Čechách je to jak na vojně:D Místo toho aby ocenili, jak levné ty koleje u nás jsou. Třeba Tunisán včera šel málem do mdlob – byl si zacvičit s rukama v posilovně a pak poprvé v životě spatřil společné sprchy...

Myslím, že už jsem toho napsala víc, než jsem chtěla, takže zase příště...a na závěr ještě pár fotek z večere na koleji (španělská tortilla a gumové zuby).

